

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

БРОЙ 10.

ЦАРИГРАДЪ.

ОКТОМВРИЯ, 1865.

ПЪТЕШЕСТВЕННИКЪ-ТЪ

ОТЪ ТОЙЗИ СВѢТЪ ДО ОНЗИ.

(Продълженіе отъ стран. 65.)

Хр. Да дойдешъ съ мене, съсѣде Уводене, защото тамъ има таквици нѣща, каквото ви приказахъ, и много, още по славни отъ тѣхъ. Мене ако не вървашъ, на, прочети това въ тѣзи книгъ; и за истина-тъ на всичко, що пишешъ вътрѣ, виждь, че всичко-то е потвърдено съ кръвъ-тъ на тогози, който ѣж е написалъ.

Увод. Е, съсѣде Упорене, азъ зѣхъ да ся рѣшавамъ въ тѣзи работъ. Сторихъ намѣреніе да отидъ наедно съ тойзи добъръ чловѣкъ и да участвувамъ въ това каквото му ся падне. . . . Но, ты добрый мой съдружникче, знаешъ ли пътъ-тъ къмъ онова жѣлаемо мѣсто?

Хр. Обади ми единъ чловѣкъ, когото выкатъ Благовѣстъ, и ми каза да бързамъ да отидъ до тѣсны-тъ врата дѣго съ тамъ напѣдѣ ни; и че отъ тамъ ще ни управитъ пътъ-тъ.

Увод. Тѣй като е, хайде, съсѣде мой, да вървимъ.

И съ тѣзи думы тръгнахъ тѣ двама-та наедно, а Упоренъ рече, "Азъ ще ся върна на мѣсто-то си. Не ставахъ азъ другаръ на таквици избѣяни мечтатели."

И видѣхъ въ сънъ-тъ си че Упоренъ

като ся върна, Християнъ и Уводенъ вървѣхъ прѣзъ поле-то и ся раговаряхъ; и разговоръ-тъ имъ бѣше такъвзи.

Хр. Е, на добъръ часъ, съсѣде Уводене, какъ си? Много ми е драго че склони да дойдешъ съ мене; и самъ Упоренъ, ако да бѣше осѣтилъ това което осѣщахъ азъ отъ сили-тъ и ужасы-тъ на онова което е още невидимо, не щѣше тѣй съ прѣзрѣніе да ни обърне гърбъ-тъ си.

Увод. Е, сега, съсѣде Християне, като сме сами двама, кажи ми още, какви сѣ тѣзи работы, и какъ ся сполучатъ тамъ дѣто отивамъ.

Хр. Азъ по добръ ногъ да ги въображавамъ въ умъ-тъ си, а не съ языкъ да ги расказвамъ; но като искашь да ги знаешъ, ще ти прочетъ за тѣхъ отъ книгъ-тъ си.

Увод. Мислишь ли че думы-тъ на твоѣж-тъ книгъ сѣ несумиѣнно истинни?

Хр. Вонстинъ, защото тя е отъ оногози който не може да лъже.

Увод. Добръ; какви работы има тамъ?

Хр. Тамъ има, да ни ся дадатъ, славни вѣнци, и пакъ дрехы, въ които, като ся облѣчемъ, ще свѣтимъ както свѣти слънце-то на небе-то.

Увод. То е много хубаво; ами друго какво още има тамъ?

Хр. Тамъ нѣма вече ни плачь ниго скърбъ, защото Господаръ-тъ на онова

мѣсто ще обърше всевоѣхъ съзжъ отъ очн-
тѣ ш.

Увод. И кои ще ни сж другари-тѣ тамъ?

Хр. Тамъ ще ся събирамы съезъ Сера-
фимы и Херувимы, смѣщества таквизи штого
ще ти блещать на очн-тѣ като ты
гледашь. И тамъ ще ся срѣщень съ хи-
ляды и десатохилды души които прѣди
насъ сж отишли на онова мѣсто. Тамъ
нѣма таквизъ които да правять нѣщо
повредѣ или зло, а всички сж сва-
ти и минувать ся съ любовь помежду си
всякой ходи прѣдъ Бога живаго и съ бла-
гопріятіе вѣчно стои прѣдъ лице-то Бо-
жіе. Съ една рѣчь, тамъ ще видимъ стар-
цы-тѣ съ златны-тѣ нитъ вѣнцы; тамъ ще
видимъ и сваты-тѣ дѣвы съ златны-тѣ нитъ
китары, и тамъ ще видимъ тѣзи человекы
которые на тойзи свѣтъ сж были разрѣзани
съ тріоны; съ огнь палогени; отъ зѣро-
ве измелени; въ море удавени. все за лю-
бовь-тѣ, коѣто имахъ къмъ Господарь-тѣ
на онова мѣсто; всички-тѣ тамъ ще ги
видимъ живы, здравы и "облачены съ вѣ-
чность-тѣ както въ дрехѣ.

Увод. Тѣзи нѣща, свѣтъ да ги чую че-
ловѣкъ доста сж да му привлекать сърд-
це-то. Но, какъ ся придобывають тѣ? И
какъ ще можемъ нми да участвуемъ въ
тѣхъ?

Хр. Господь, Управитель-тѣ на онова
мѣсто, е написалъ всичко това въ тѣзи
книгѣ, и въ кѣсо, то може да ся каже тѣй;
сирѣчь, ако нми, отъ чисто сердце жела-
емъ да ги имамъ, той ще ни ги даде
даромъ.

Увод. Твърдѣ добръ, друже мой, радвамъ
ся да чуѣмъ за тѣзи нѣща. Хайде, и наико
по бърже да вървимъ.

Хр. Азъ не можъ да бързамъ до колко-
то ми ся нице, поради тойзи товаръ що
имамъ на гърбъ-тѣ си.

Сега, видѣхъ, въ снѣ-тѣ си, че като
свършихъ тойзи разговоръ, приближихъ до
единъ много лонъ и тишавъ *батакъ*, който
бѣше на срѣдъ поле-то, и тѣ, като не
гледѣхъ въ пѣть-тѣ си, безпозвѣсь за-
губѣхъ и двама та въ *батакъ-тъ*. Тойзи
батакъ ся казваше *Отчазніе*. Тука тѣ ся
повърдалахъ до едно врѣме и нака-
лаха ся твърдѣ много, и Христанъ, понеже
бѣше натоваренъ, зѣ да зативавъ тинѣ-тѣ.

Тогдази му рече Уводенъ, "Ахъ! Съ-
сѣде Христане, сега дѣ си"? "Настнихъ"
отговори Христанъ, "и азъ, самъ, не знаѣмъ."

Тогдази Уводенъ хвана да ся гнѣва
сърдито рече на другарь-тѣ си: "Туй
е благополучіе-то дѣто ни приказъ
толковъ за него? Таквизи зла честь
ни заложн още отъ трѣгваніе-то ни, ка-
ко остава да ся падѣтъ отъ тука до свѣ-
тваніе-то на пѣть-тѣ ни? Охъ! Азъ
мо да ся отърѣмъ воднѣжъ отъ тѣзи тѣ
и да излѣзимъ живъ, а че послѣ, онуй
баво мѣсто, имай го ты за себе си.
Го не щѣ. И туй като рече, той напѣ
отъ все силѣ единѣжъ, дваѣжъ, и сполу
да пѣлѣзе изъ тинѣ-тѣ, нѣ оижаи стѣ-
нѣ на батакъ-тѣ отъ еждѣ домъ-тѣ му-
тѣй, Уводенъ си отиде, и Христанъ,
вече не видѣ.

Така остана Христанъ въ Батакъ-
на Отчазніе-то самъ, по той все сѣ
чеше да приближи къмъ оижи край на
тѣкъ-тѣ, кой-то ся падаше по далеко
къмъ-тѣ му а по близу къмъ *тиши-
врата*, и въ това ни стараніе наѣ
той сполучи да дойде до тамъ, ама
можемо да излѣзе вѣтъ, поради тежкы
товаръ, който бѣше на гърбъ-тѣ му.
Видѣхъ въ снѣ-тѣ си, че дойде при
единъ человекъ, на име, *Помощникъ*
го поимѣта "Кавво правнишь ты тука"

"Господине" отговори Христанъ,
динъ человекъ, когото выкаѣ Благоу
заповѣда ми да вървѣмъ въ тойзи пѣтъ,
ми казъ да отидѣмъ до оижи врата тамъ
срѣнимъ, за да отойдемъ отъ бѣдаши-
гнѣвъ; и тѣй, Господине, като вървѣхъ
тамъ влѣтѣхъ въ туй мѣсто."

Помощникъ. А че защо не си гледа
да уллучишь стѣнала-та?

Хр. Страхъ-тѣ мя гоишше толковъ сѣ
но штого побѣгнахъ прѣзъ който ш
сварихъ, и сбръкахъ та паднѣхъ тука

Помощ. Тѣй ли? дай си рѣкъ-тѣ.

И той ѣ даде, и Помощникъ го у
за рѣкъ-тѣ, и го встегли отъ батакъ-
та го постави да стѣни на здравѣ земѣ
го остави да слѣдва пѣть-тѣ си.

(Слѣдува.)

Много пѣти казвашъ: «Колко до-
щѣхъ да направѣмъ азъ съ пары-тѣ си
бѣхъ богатъ колкото еди кого.»

Добрѣ казвашъ но да видимъ *сега* съ пары-
кото имашъ какво благодѣніе струвашъ

Пакъ казувашъ много пѣти: «Ахъ,
имамъ врѣме, щѣхъ всяко нѣщо да ся
учѣ.» Добрѣ, по пытамъ ти, какъ прѣ-
карвашъ врѣме-то което имашъ?

ПИСМА ЗА МАЙКИ.

ПИСМО 9.

*Продължение за телесна-та отгра-
на. — Чистота.*

Въ малкия-тъ възраст на челоѳка раз-
витіе-то на умственн-тъ му сили сѣ въ
сѣразмѣрностъ съ съ тѣлесн-тъ му ; и ако
тѣло-то болѣдува или не приема изискван-
н-тъ чистота и храна, безъ друго и умъ-
тъ му ще страда. Много пати безне-
ліе-то на умъ-тъ, както и тѣлесна-та сла-
бостъ, която си проява въ нѣкои, когато
стигатъ на възраст, произлиза собствен-
но отъ нерадіе-то на оиѣзи които сѣ
имали грижѣ-тъ на младежескый-тъ нѣтъ
възраст. Много дѣца сѣ станали жързе-
ливи, страшливи, гнѣвливи, злоправни,
когато ако да сѣ имали за тѣхъ грижѣ да
ги въспитатъ друго-яче, безъ друго щѣли
сѣ да бѣдѣтъ весели, кротки, и добро-
правни.

Това което спомага собствено за здра-
віе-то и за добро-то навикновение на дѣ-
ца-та е — обѣкло-то — храна-та и дви-
женіе-то. Най потребно-то и за въ вся-
кой единъ възраст, но найвече за въ дѣ-
тинскый-тъ, е чистота-та. Кожа-та има
по голѣмо сношеніе съ вътрѣшне-то у-
стройство на тѣло-то отъ колко-то мнѣтъ
нѣкои си; тѣй що не е възможно да си
прѣнебрегне първо-то, безъ да се по-
вреди второ-то. А това нѣкоіе сѣ дока-
за отъ това че епидемн-тъ и пригнѣн-
н-тъ болѣсти сѣ распространяватъ по-
вече между оиѣзи, на които ващи-та, тѣ-
ла-та и обѣкла-та сѣ нечисти. Много
палко нѣкои отъ найн-тъ, (а найвече отъ
подолн-тъ редъ челоѳци), осѣщатъ кол-
ко е потребна чистота-та. А това тѣхно
нерадіе-то произхожда или отъ неѣже-
ство-то или отъ дѣлосѣ-тъ имъ; защото
за да дѣрки нѣкой тѣло-то си чисто, не
е чинсѣбува осѣщѣ ужно-то време, а пър-
вначѣ. Не бѣ било излишно, като гово-
рѣмъ за чистотѣ-тъ да правимъ, че това
дѣто да важатъ дѣца-та съ студена вода,
сѣсѣтъ що на много други мѣста сѣ
сѣтъ като ползовито, но между насъ
конай всички-тъ майки поради страхова-
ніе-то си иматъ го като вредително. Ка-
паніе-то съ студена вода сѣ вижда твър-
дѣ ползовито за много отъ дѣца-та, ма-

каръ че, когато ги кѣпятъ съ неѣтъ трѣба
да имали грижѣ-тъ, щото *промииваніе-
то* да не е твърдѣ голѣмо въ найпърѣдѣ,
и още да внимаваме и на сѣстоианіе-то на
дѣте-то отъ кѣмто здравіе-то, и на врѣме-
то на голнѣ-та. Настоящ, трѣба да важемъ
право че кѣпаніе-то съ студена вода, сѣ
сѣтъ що е полезно за здравіе-то на дѣте-
то; не трѣба да сѣ употребява безъ разлика
обшо тѣй на всички-тъ и всякога, безъ да
не докара повредѣ. Лѣтно врѣме възможно
е щото че тѣ-тъ кѣпанія и потовяваніе-то
на тѣло-то въ студена-та вода да ста-
ва безъ никакаѣ опасностъ, и това не са-
мо чисти тѣло-то но и укрѣпява го и да-
ва силѣ на всички-тъ сѣстави на тѣло-то.

Колко то за мон-тъ дѣца азъ имамъ
обычай да ги кѣпѣмъ, лѣтно врѣме всякой
день, или като ги потовявамъ въ баннѣ, на
коѣмто вода-та е стояла нѣколко часа на
слѣнце, или като издѣвамъ всички-тъ
имъ свагѣ съ платно или съ сѣ еюгеръ
съ много вода; а зимно врѣме наймалко
еднѣжъ въ недѣлѣ-тъ съ сѣ хладка вода;
но внимавамъ всякога да ги изсушихъ отъ
мокротѣ-тъ добрѣ съ едно дебело платно,
и това може да ги припарѣва много доб-
рѣ отъ настивка. И това го правѣмъ въ
или сутринѣ или подиръ пладиѣ, но не ту-
такси подиръ яденіе.

Ты вече разбираешъ че азъ казвамъ за
дѣца отъ двѣ до шесть години на въз-
растъ, както сѣ мон-тъ; а младенци тѣ
сирѣчь кърмачета-та, трѣба всякой день,
и зимѣ и лѣтѣ да сѣ кѣпятъ отъ глава-тъ
до крака-та. Сѣсамъ че е излишно да при-
ложѣмъ да ти казвамъ че кѣпаніе-то на
дѣца-та трѣба да го върши или майка-та
сама, или поне подѣ неѣно-то нагледваніе
и това не само за да сѣ избѣгва нера-
діе-то на слугинѣ-тъ, но още и за избѣ-
ганіе на оиѣзи пачни чрѣзъ които
може да сѣ развращаватъ на дѣца-та на-
равн-тъ. Нека не бѣде простено на дѣ-
ца-та неприятнѣ-тъ оиѣзи обычай дѣто да
сѣ лѣгатъ съ пошнѣ рѣшѣ и лице защото
така не само чаршавѣ-тъ и възглавннцѣ-
тъ ставатъ нечисти, но и за самн-тъ дѣ-
ца е вредително това, защото во врѣме-
то на сѣнѣ-тъ въспра поуѣщаніе-то
испотяваніе, и така сѣнѣ-тъ не ставатъ
като трѣба сладѣжъ и отпочивателнѣ.

... сѣ гнѣви и
... сѣ си: "Туй ли
... приказѣ ты
... да честь като
... е-то ни, какво
... тука до свѣр-
... Охъ! Азъ са-
... тѣ тази тнѣж
... сѣлѣ, онуй ху-
... себе си. Азъ
... той-напѣжѣ
... и сполучи
... омази стра-
... цѣ-тъ му. И
... Християнъ, го
... Батакъ-тъ
... все сѣ ма-
... край на ба-
... по далеко отъ
... тѣ тѣснѣ-ти
... нѣе наѣ сетнѣ
... тѣтъ, ама не
... ади тежкый-тъ
... бѣ-тъ му. Но
... ойде-при него
... Помошникѣ, и
... ты тука ?
... Християнъ, сѣ
... въ Благоѳвѣтъ
... тойзи пѣтъ, и
... прѣта тамъ на
... бѣдѣщн-тъ
... што върѣхъ за
...
... не сѣгледаѣтъ
... не толкозѣ епн-
... тѣ който пѣтъ
... днѣхъ тука.
... ракъ-тъ.
... днѣкъ го улови
... отъ батакъ-тъ,
... здрава земѣ и
... тѣ си.
(Слѣдува.)
... "Колко добро
... прѣ-тъ си ако
... кого."
... сега сѣ пары-тъ
... нѣе струвашъ?
... нѣти : «Ахъ, да
... нѣщо да сѣ на-
... тѣ, какъ прѣ-
... машъ ?

МУДРОВАНИЕ-ТО НАПОЛЕОНОВО ЗА РЕЛИГИИ-ТЪ.

Граф Монтолонъ, вѣрний-тъ пріятель на Наполеона Бонапарта, разказва слѣдний-тъ разговоръ Императоровъ, който похъстамъ безъ да ся поручавама да ли истиниъ Наполеонъ е казалъ това. То ся случило въ време-то на заточеніе-то му на Островъ-тъ Св. Елена.

“Познавамъ челоуѣцы-тъ,” рекъль Наполеонъ, “и ти казувамъ че Исусъ не е челоуѣкъ”!

“Религиа-та Христова е тайна; произѣла е отъ вишечелоуѣческій умъ, и съхранава ся чрѣзъ нѣкакъкъ си врожденнъ силъ. Въ неѣкъ намѣрвама особенно еднѣ тайнѣ силъ, която е родила слова и аксіомы незнайны отъ понапрѣдъ. Исусъ нищо не е заемъ отъ наши-тъ познанія. Самъ той прѣдстави съвършенъ примѣръ на свои-тъ си зарѣчванія. Исусъ не е философъ; защото, като доказателство доведе чудеса-та, и ученици-тъ му още отъ зачало го обожавашъ. Истиниъ, учение-то и философія-та не сѣхъ потрібны за спасеніе; и Исусъ дойде на свѣтъ-тъ за да открие тайны-тъ небесны и законы-тъ на умъ-тъ.

Александръ, Кесаръ, Кароль великій, и самъ азъ, основахмы имперіи, но на какво утвърдихмы създанія-та на наше-то величудіе? На НАСИЛСТВО-ТО. Само Исусъ Христосъ основа имперіи-тъ си на ЛЮБОВЬ-ТЪ; и въ тѣзи минута хиліады и миліоны хора ся готовы да умрѣтъ за него.

“Християнска-та религиа не възтържествува на свѣтъ-тъ въ единъ день или чрѣзъ едно сраженіе; но слѣдъ еднѣ многолѣтнѣ войнѣ, чрѣзъ единъ подвигъ триста годишенъ, който заночевашъхъ апостоли-тъ, и послѣдувахъхъ испослѣ множество-то на християны-тъ. Въ тѣзи войнѣ, вси чмы-тъ царіе и силны на земь-тъ бѣхъ отъ еднѣ странѣ; а отъ другъ-тъ, не виждашъ войска, но нѣкакъкъ си таинственнѣ силъ; нѣкои челоуѣцы распрѣснхъхъ тукъ тамъ на всякъдѣ по вселеннѣ, и които другий центръ нѣматъ освѣтъ общъ-тъ вѣрѣ въ таинства-та на кръсть-тъ.

“Азъ прѣди време-то си умирамъ, и тѣло-то ми ще ся върне въ прѣсть-тъ да стане яденіе на червеи-тъ. Такъвази е честьта която очаква нареченый-тъ великій Наполеонъ. Каква бездна между мое-то окаянство и вѣчно-то царство Христова,

което ся распространява по всякъ-тъ земь! Смърть ли го казвашъ това? Не е ли повече животь? Смърть-та Христова е смърть на Богъ.”

На послѣдни-тъ думы Наполеонъ се спрѣ; но понеже генераль-тъ Бертаудъ не ся отговори, императоръ-тъ приложи. “Азъ не разбирашъ че Исусъ Христосъ е Богъ, азъ съмъ сторилъ дѣто ты отредихъ Генераль.”

Ако истиниъ е казалъ това Наполеонъ, то е за право едно най добро свидѣтельство за Християнство-то, отъ уста-та на най голѣмый-тъ завоеватель на новы-тъ времена.

УСТРАШИТЕЛНЫ-ТЪ ДУМЫ.

Единъ ревнителъ Християннѣ като пътуваше на параходѣ за нѣкакъ, раздаде между пассажиры-тъ нѣкои душеполезны книжки. Мнозина ги прияхъ съ благодарность и ги четохъ внимателно, но единъ челоуѣкъ който имаше лошии-тъ обычаи да ся подиграва съ свѣщенны нѣща, за да покаже прѣзреніе-то си къ въ всяко духовно ученіе, зѣ книжкы-тъ и ѣкъ стѣна-та ѣкъ нарѣза на дребны парчета и съпрѣснхъхъ ги захвърли. Случи ся че едно парченце бѣше залѣпнѣло на дрехъ-тъ му, и когато го зѣ той въ рѣкъ, погледнѣхъ и прочете на него думъ-тъ “Богъ”; обрѣнъ го отъ другъ-тъ странѣ и тамъ прочете думъ-тъ “Смърть.” Тѣзи двѣ думи го ударихъ въ очи като че бѣхъ съ пламъкъ фанисаны. “Богъ.” — “Смърть.” Той неси единъ ромъ да по му ся поема глава-та да забрави тѣзи (за него) устрашителны думы, но напрасно; залови да играе на карты и да ся шегува съ другари-тъ си по тѣзи думы все ечахъ въ уши-тъ му, и Християннѣ-тъ челоуѣкъ който му бѣ далъ книжкы-тъ научи ся испослѣ, че тойзи богохулитель чрѣзъ това ся стресналъ да мысли за душъ-тъ си, и чрѣзъ истинно покаяніе и вѣрѣ въ Господа Христа е получилъ прощеніе на грѣхове-тъ си и ся приготвилъ за смърть-тъ што да ся не страхува вече толкови отъ тѣзи думъ.

Нека бѣде това и за насърчаніе на онѣзи благочестивы челоуѣцы които ся старѣйтъ всякога и всякъдѣ да говорятъ нѣщо за Христа. Защото добро-то сѣме не останува бесплодно.

ПРИМЪБИ НА ДЪЯТЕЛНОСТЬ.

Въ единъ гръцки вѣстникъ срѣщамъ кратко едно сравненіе между духовенството на Евангелически-тъ и не Евангелически-тъ черквы, и виждамы, че духовенство-то на първы-тъ като има за главны работѣ да проповѣдува слово-то Божіе, задължени сѣ всякой единъ отъ тѣхъ да работи, да ся труди за да прѣдговти слова-та които има да проповѣда както Недѣленъ день тѣй и прѣзъ други-тъ деніе на седмицѣ-тъ, освѣнь толкози други епорійски и челоуколюбивы дѣла що иматъ и съ тѣхъ да ся занимавать; а духовенство-то на вторы-тъ, като нѣма какво друго да прави освѣнь единъкъ да научи изъ устѣ това което е установено отъ черквѣ-тъ, и да повтаря все тѣхъ кога какъ стане нужда, полека-лека добыва наклонность къмъ пеработаніе и празноуденіе. Става лѣхатъ и мързелнѣ и вничы-тъ му грижи и заниманія сѣ само какъ да ся угоди, да ся наведе и да ся насни.

Нѣкои примѣры за дѣятельность-тъ на священнопроповѣдницы-тъ, наистинѣ докарватъ читатель-тъ да ся чуди.

Тѣй на примѣръ расказватъ за нѣкой си священнопроповѣдникъ въ Новѣ Англиѣ. (*) който въ растоаніе на 30 години списалъ 4,260 проповѣди; за друго, че въ 10 години списалъ 1000 проповѣди, за друго пакъ че въ 26 години сказалъ 2,540 написаны проповѣди. Другъ единъ въ 40-тъ годнѣхъ на рѣкоположеніе-то си рѣкълъ че прѣзъ това растоаніе былъ написалъ 4000 проповѣди. Другой за 50 години списалъ и той 4000 проповѣди. Другой единъ, подиръ умраніе то си, былъ оставилъ полече отъ 5000 ракописны проповѣди, а освѣнь това, на животь още былъ обнародувалъ шесть части отъ списанія та си, все черковны проповѣди, казаны отъ него. Казувать пакъ за другой единъ священнопроповѣдникъ който ималъ обычай да обхожда епоріѣ-тъ си и само да проповѣдува, и въ растоаніе на 30 години што единъ день не лишалъ да не проповѣда слово-то Божіе прѣдъ едикъ кой годѣ черква.

Но примѣръ-тъ на дѣятельность на Лондонскій-тъ священнопроповѣдникъ Г-на Спарджона надминува всички горерѣченны.

(*) Така ся наричатъ Сѣверо-восточни-тъ Щати въ Америка.

Едвамъ има на 30 години тойзи священнопроповѣдникъ а като е запроповѣдувалъ на 20 години като е былъ, извършилъ е чудны работы. Освѣнь проповѣди-тъ които казува недѣленъ день, и прѣзъ други-тъ деніе на седмицѣ-тъ, той е още управитель на двѣ Недѣлны училища, отъ които едно-то има 900 ученика и 75 учители и учительки, а друго-то отъ 700 възрастны, раздѣлены на два класа, единъ-тъ отъ мѣжѣ и другой-тъ отъ жены. И въ двѣ-тъ тѣзи училища Г. Спарджонъ всяка Недѣля проповѣдува.

Освѣнь туй съчинява три периодически листове, единъ за священнопроповѣдници, другой за учителя-тъ на недѣлны-тъ училища, и третій за дѣца-та.

При това основалъ е едно священническо училище за образованіе на священнопроповѣдницы и мисіонеры, въ което и самъ той прѣподава. И пакъ намѣрва врѣме да казува и въ други събранія и да пише статіи въ други вѣстници.

СТРАХЪ И НАДЕЖДА.

Истинно-то благочестіе ся състои въ страхъ къмъ Бога размыселъ съ надеждѣ на милость-тъ му; и ако бы едно отъ тѣзи двѣ-тъ съвѣмъ да липсува, не може да съществува истинно благочестіе. Богъ ги е свързалъ тѣзи двѣ-тъ, и не трѣба никакъ да ги раздѣлямы. Той не може да има никакво благодареніе отъ тѣзи които му ся боятъ съ единъ боязливъ и рабскій страхъ, безъ надеждѣ на милость-тъ му; защото тѣзи които му ся така боятъ, виждатъ ся че го считаютъ за едно жестоко и мѣчitelно същество, което природно нѣма милость нито благость, и укоряватъ го още като прѣлѣстникъ, понеже не даватъ увѣреніе на увѣщанія-та му и на това дѣло имъ прѣдлага своѣ-тъ милость.—Отъ другъ страхъ не може да ся благодари нищо отъ тѣзи които искатъ увѣрителнѣ-тъ неговѣ милость, безъ да му ся боятъ; защото така го охувать, като показватъ че не го считаютъ достоинъ да иматъ страхъ отъ него. Искаватъ го още и лѣкъ, като не вѣрватъ на ужаснѣ-тъ неговѣ заплашванія които противъ грѣшны-тъ произноси. Само тѣзи които и му ся боятъ и ся надѣятъ на безпрѣдѣлнѣ-тъ му милость, само тѣ даватъ длѣжнѣ-тъ почестъ на име-то му.

ЗА ПРОЩЕНИЕ-ТО НА ГРѢХОВЕ-ТЪ.

Много бѣхъ исцѣленія-та, които направилъ е челолюбивий-тъ Спасителъ на свѣтъ-тъ. Нѣкой си жена, която страдала дванадесетъ години отъ нѣкакво си грѣвоточеніе, бѣше видѣла твърдѣ много пари по лѣвари, но пакъ, намѣсто да ѝ отлакне болѣсть-та, по азѣ станѣ. Найподиръ, като ся не надѣше за нищо, отъ другада, пакъ ся да приближи при Христа въ срѣдъ множество-то, и да ся допрѣ до помы-тѣ на дрехи-тѣ му; И шомъ сторитова, тутакси исцѣлѣ. А Спасителъ ся обрѣкнъ кымъ неѣкъ, та ѝ рече: Дыще, вѣра-та ти избави тя.

Двама слѣпци вѣраѣхъ подирѣ му и думнахъ: Поизлуй ны, сыне Давидовъ. А Исусъ имъ рече: Вѣрвате ли че можъ да сторѣмъ това? Казувать му: Ей Господи. Прикоснѣ ся той до очи-тѣ имъ, и каза: По вѣрѣ-тѣмъ ни, нека ни бѣде. И отвори хъ ся очи-тѣ имъ.

Много още други слѣпци прѣеха зрѣніе-то си, глаухи чуваніе-то си, прокаженни и раслабленни, и други които много различно страдахъ, а зараде-то си. Но достойно за заблѣзваніе е че нѣкога не исцѣляваше, нищо правеше чудеса, когато не видѣше че има вѣра. Дѣто владѣше невѣрство-то, тамо не правеше никакво чудо. Всичко е, рече той, възможно за вѣроу-тъ който вѣрува.

Но бѣше ли възможно, отъ мнозина-та тѣзи, които исцѣли Господъ нашъ, единъ кой да е да възникъ, че ся е сподобилъ за такъ голѣмъ милости поради свои-тѣ си дѣла? Не бѣ възможно. Като бѣ сторѣла горка-та кръвооточина, чрѣзъ което да ся сподоби съ такъ голѣмъ благодать исцѣлѣ? Като ли слѣпци-тѣ што да ся обрѣхъ зрѣніе-то си? Или какъо направѣхъ прокаженни-тѣ за да получатъ оубоженіе? Нищо повече, но само просто повѣрувахъ въ Христа че може да ги исцѣли. Само това направихъ, и повече нищо не бѣ възможно да направятъ.

Таке като исцѣляваше вѣрующы-тѣ болѣны, да ли не е ималъ намѣреніе Господъ нашъ да прѣдстави на ваши-тѣ духове образъ-ва едны още поголѣмы добрини, които дойде той да даде на челолюбивий-тѣ, спрѣчь исцѣленіе-то на дѣви-тѣмъ ни, и прощаніе-то на грѣхове-тѣ, което ся дарова само на тѣзи които вѣруватъ? На-

челъ на земѣ-тѣ свое-то челолюбиво бѣло, да исцѣлява болѣсти-тѣ на тѣдо-то; но голѣмо-то намѣреніе, за което дойде на свѣтъ-тъ, бѣше да исцѣли души-тѣ, да прости грѣхове, и да спасе заблужденны-тѣ. Като слѣпци-тѣ, хроми-тѣ, прокаженни-тѣ не можяхъ сами се бе си да исцѣлятъ, тѣмъ нищо никой грѣшникъ може да отиде себе си отъ грѣхове-тѣ. Като онѣзи болѣны-тѣ дойдохъ всички при Христа, такъвъ какънго ся бѣхъ, за да получатъ исцѣленіе, тѣмъ само е длѣженъ заблужденный-тъ грѣшникъ да иде при него.

Безъ вѣрѣ болни-тѣ не можяхъ да бѣдѣтъ исцѣлены; безъ вѣрѣ и грѣшникъ-тъ не може спасенъ да бѣде. Вѣра-та спаси слѣпци-тѣ, хроми-тѣ, прокаженны-тѣ и раслабленны-тѣ, вѣра та и единственно вѣра та, спасава грѣшника. Чрѣзъ Христа ся проповѣдува намъ прощаніе-то на грѣхове-тѣ, и който вѣрува въ него оправдава ся отъ всичко, отъ което не можаше да ся оправдае чрѣзъ Моисеовый законъ (Дѣян. 13: 36). Заблѣзайте че ся казва *отъ всичко*, не само отъ малко нѣкои грѣхове. "По благодать ете спасени чрѣзъ вѣрѣ-тѣ," казва Павелъ, "и това не е отъ насъ; Божій е даръ тѣ." Но какъо нѣщо е вѣра-та? Не е токо тѣмъ просто да исповѣдамы че Исусъ е Христосъ, Сынъ Божій. Давоми-тѣ вѣрватъ това и го познаватъ. Който има вѣрѣ, истинна вѣрѣ въ Христа, любн го и слуша го. Който го не любн и не слуша той имѣла вѣрѣ. На великого който вѣрѣла некрещено Христосъ ще рече: "Прощавать ти ся грѣхове-тѣ ти."

Два вида челоубици на тозъ свѣтъ работять безъ ползѣ; тѣзи които печелятъ, и не ся наслаждаватъ отъ спечеланно-то; и тѣзи които ся учать нѣравствености и не съобразувать съ неѣкъ животъ-тъ си. Ученіе-то не е нищо, ако не служи нато потвърденіе на религіѣ-тѣ, и ако чето употребавать да събиратъ съ него съетни богатства.

Да учи нѣкой други-тѣ на истини-тѣ и на длѣжности тѣ на праведности-тѣ, безъ да ги върши самъ, е само-то нато да събира много потребни работи само съ такъвъ едно намѣреніе да ги изгори.

ПОЖАРЪТЪ ВЪ НЮ-Йоркъ.

Представено-то изобретение показва въсокъ отъ машини-тъ и средства-та при гасеніе-то на Пожари-тъ въ Америка. Голѣма-та машина, която се види отъ тѣло може да хвърля вода отъ долу до върхъ-тъ на най високо здание. Машини-та, които в отъ десно въ край-тъ испаря вода-та съ хемисени коловоза на покривъ-тъ горѣ даго или поставени челоуци, та стрѣлятъ отъ тѣхъ вода въ еждѣ-то падатъ пузало. На десна е една отъ тѣхъ машини работатъ 50 души, които съставятъ една компания, и всѣкъ си има опредѣленъ-та работѣ. Други пакъ компании има които работатъ за изважане на хора и покаяния на гората гори дѣлоа едина. Тѣ работатъ съвъ едни, както се види въ изображеніе-то.

Отъ скоро време се извадиха и други отъ съ-варивани машини въ гасеніе, които работатъ съ откъ както параходъ-тъ и желѣзни-тъ кола. Тѣ са много голѣми; една само тежи до 4,000 ома — Чрътъ тѣхъ може да се стрѣла до 90 фута дѣлко отъ два прѣста дебела вода, и въ една минута испарятъ до 4,000 ома вода.

Ино машини-та извадѣ-тъ вселенъ съ поиздадени и повие-тъ стотѣ паричаки въ гола-та и готени, шомъ се чуе на еждѣ е пожаръ-тъ погати дѣ пристигнакъ за-вечекъ, и при скорѣ-та и дѣтелѣ-та помощи нѣкто се дѣла съ този начинъ почти нѣкога не се разпрѣ-стрѣна пожаръ-тъ.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

1. Въ тѣзи пустотѣ, о Боже,
Настави ми и води;
Слабъ съмъ азъ, а ты все можешъ,
Опази мя отъ бѣды.
Съ хлѣбъ небесный,
Съ хлѣбъ небесный,
Мсѣкъ-тъ душъ храни.
2. Дай да истече за мене
Живодатна-та вода;
Стълпъ-тъ огнень да ми свѣти
Въ тѣзи мрачнѣ пустотѣ.
Ты Спаситель,
Покровитель,
Пръведи мя прѣзъ свѣта.
3. До опъкъ рѣкъ дълбокъ
Като дойдѣ, помощъ дай:
Прѣнеси ми прѣзъ потока,
Безопасно въ твоя-тъ рай.
Вѣчнѣ слава
И похвала
Да ти прѣкъ тамъ безъ край.

ПЫТАНИЯ ОТЪ СВ. ПИСАНИЕ

- 14.) Какъвъ бѣлѣгъ дава Апостолъ Павелъ отъ дѣто да се познаватъ истински-тъ чада Божии?
- 15.) Какъ трѣба единъ Християнецъ да отличава брата си който сгрѣшава?
- 16.) Какво обѣщаніе даде Богъ въ слово-то си за насърчаніе на онѣзи които отхрапватъ чада-та си въ страхъ Господень?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНИЯ-ТА ВЪ
9-ИИ БРОИ

- (10) Видѣть Посл. Евр. гл. 1; ст. 14.
- (11) Познава се отъ тѣзи бѣлѣзи — (1) Иоанново-то Евангеліе повтаря твърдѣ малко отъ онова което други-тъ евангелисти бѣхъ писали, и съдържава по напълно думи-тъ Исусовы. (2) Съживяваніе-то Лазарово не си намѣрва въ други-тъ и вѣроятно че тѣ го не спо-

меняхъ защото Лазарь бѣше още живъ и много намразенъ отъ Юдеи-тъ. Видѣть Иоанн. гл. 12; ст. 10 и 11. (3) Иоаннъ много говори за Божество-то Исусъ Христово, вѣроятно по причинѣ че на оново врѣме когато писалъ той, имаше много които отхвърляхъ това важно и основно ученіе.

(12) Св. Лука. Сравни Дѣянія 1; 1, съ Лука 1; ст. 1—4.

— За да видятъ читатели-тъ ни до колко е распространена наклонность-та за прочитаніе, казвамы имъ че на 1863 въ Соединены-тъ Щаты на Америкѣ имаше повече отъ 104 обществены библиотеки, и всяка една отъ тѣхъ съдържаваше повече отъ по 10 хил. книги. Присмѣтнуватъ че въ всички-тъ обществены библиотеки на тѣзи държавѣ ще да има повече отъ 12 милиона книги.

— Чудно прорастуваніе на търговіе-тъ и на народонаселеніе-то. На 1793 народонаселеніе-то на С. Щаты въ Америкѣ бѣше 3,829,000 души. Стойность-та на вносены-тъ стоки 31 милионъ таллери а на изнасяны-тъ 26,109,000 талл. и търговски-тъ кораби отъ 520,764. тона. На 1861 народонаселеніе-то възлѣзе на 31,448,322 души, внасяна стока за 262,176,254 талл. а изнасяна за 400,122, 206. талл. На 1851 имаше желѣзны пѣтища въ пространство на 10787 миль а телеграфы на 15 хил. миль. На 1861 първы-тъ възлѣзохъ до 31,196 миль, а втори-тъ до 40 хил. миль и повече.

— Знаменитый-тъ и многоученый-тъ Фелонъ, писатель-тъ на книгѣ-тъ Телемакъ, отличаваше се за тихый-тъ и спокойный-тъ духъ който всякога показваше даже и въ най мѣчны обстоятелства. Единъкъ когато гораше библиотека-та му въ който бѣхъ събрани освѣнь много книги още и много ръкописи, трудъ-тъ на много години тежкъ работѣ, той извика: "Слава Богу, че не е на пѣкой спрощахъ челоуѣкъ къца-та дѣто гори?"

*Притяжатель на вѣстника и на
печатницѣ-тъ А. Миньсовъ,
у Везиръ-ханъ.*